

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

De varijs amicorum Dei tribulationibus. Cap. XXVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Salus vt in
patiendo co
struita.

Natiuitas
mystica vt
in anima
mortificata
perficiatur

ad eò premitur & angustatur, vt ne ipsi quidem homines afflicti quid sibi doleat, agnoscant. Atqui solus ille interitus sui & naturæ mortificatio est, quæ ipsos ita malè premit, dum & mori recusant & tamen per virtutem mortis Christi mori compelluntur. Quanto autem in sponte arreptis delectibus suis plures defectus & proprietates possederint, tanto pressura quoque grauior erit. Deus salutem nostram in patiendo posuit sicut in operando, & plura possimus pati quam operari. In hac tamen pressura id subrepat incommodi, quod callida natura semper obiectum aliquod venatur, ac tribulatione ista per orationes, per lectiones, questiones, sacramenti Eucharistiæ sumptionem, defungi quærat. Verum hic aliquantisper sensibili solatio destituaris oportet, nisi forrè naturæ imbecillitas diuersum expolcat. Sic quippe corpus Dominicum sumere posses, non tam vt à tribulatione ista eruaris quam vt eam paulo fortius ad extremum vsque punctum perferas. Natiuitas diuina absolute in homine consummari poterit nunquam, ni hæc primò mortificatio præcedat, atq; ita eà deinde sequatur diuina natiuitas. Quicquid autè hæc tibi tribulatione conatur excutere, id diuinæ isti natiuitati, quæ alioqui intra te facta fuisset, si in finem vsque fortiter pertulisses, maximè præbe impedimentum.

De varijs amicorum Dei tribulationibus.

CAPVT. XXVII.

Dona Dei
quibus ele-
ctos suos do-
nar, quatuor
quæ.

Amicos
suos vt Deus
per asperam
ducat semi-
tam.
Iob 12.

Matth. 26.
Abnegatio
vera quomò-
do obtinèda.

Tentationes
quorundam
amicorum
Dei quæ sunt
graues.

Quatuor potissimum donis electos suos remunerat Deus: *Primo* imbecillitate & teneritudine naturæ. *Secundo*, humani subsidij subtractione. *Tertio* quod rectè facta eorum in peiorem semper partem rapiantur. *Quarto* quod quum obnixè expectant à Deo gratiam & consolationem, ab ipsis ceu ab alienis auertatur. Eisdem muneribus & Dominum nostrum Iesum Christum à Patre suo cœlesti in vita & morte constat fuisse affectum. Nam dilectos suos amicos, quos ad absolutam sanctimoniam euehere statuit Deus, per horridam quandam & asperam semitam traducere solet, vt vix ipsimet sciant, quo se vertant, probanturq; à Deo sicuti & diuus Iob, sed ad suam ipsorum salutem & profectum. Ac interdum quidem subtracta eis omni consolationis & internæ suauitatis gratia, proinde nudos aridosq; derelinquit, ac si nullam Dei cognitionem, nullam eius dilectionem habuissent vnquam, imò ac si vatiniano semper odio Deum persecuti fuissent. Ita nudus stetit Dominus noster Iesus Christus quòd diceret. *Pater meus mea sed tua voluntas fiat.* Hic æquo animo in prosperis pariter & aduersis esse docemur, & veram abnegationem non aliter, quam per adfluens gratiæ subtractionem acquirendam, quemadmodum & in reliquis virtutibus vsu venire solet. Non enim patientia nisi per afflictiones & persecutiones, nec humilitas nisi per contemptum acquiri potest. Interdum vero diris tentationibus amicos suos obijcit Deus, puta superbiæ, luxuriæ, infernalis inuidiæ, quæ vitia diutinis iam & frequentibus conflictibus à se debellata existimabant: aut certè conscientiæ remotionibus, vacillationibus in fide, blasphemijs, odioque Dei, & eiusdem farinæ alijs vix nominandis sceleribus eos concutiendos tradit, vt incredibile sit hominem Christianum talia posse sustinere. Quæ eo quandoque inualescunt, vt iam se plane existiment

stiment superatos: atqui reuera non sunt, quoniam in suprema parte intellectus & voluntatis ipsorum occulta quaedam est repugnantia, ne ipsis quidem tentatis, ob immatas illas pressuras & suffusam quandam nebulam animaduersa. Nam si omnes animae vires superatae, manus dedissent, iam tanta non esset amplius tribulatio, praelium nullum, sed protinus ad peccata, maximè verò ad carnales illecebras praecipites agerentur. Id enim natura nobis inditum est, vt angustijs tribulationibusque pressis, consolationes externas solatiaque capremus, nisi spiritu inde prohibeamur. At sustine o bone has tentationes, siue magnae illae fuerint, siue pusillae, caue violentus perumpas, perinde ac si caput tibi dissecare velles, neque tamen illapsis imaginibus colludas, sed cum humili quadam abiectioe tui, pedibus Dei prouoluere, ac ob mnsas tibi praeculis volitantes te à facie Domini non subtrahes, sed quemadmodum illabuntur, ita elabuntur, nec de ijs praeterea quicquam cura, id videtur consultissimum. Nam & si omnes maligni spiritus cum vniuersis nequitijs & impuritatibus suis, adeoque mundus ipse totus per animam & corpus tuum, per carnem & sanguinem tuum transmearent, modo tu aliud quam Deum spectans nihil, mortis potius subire discrimen, quam contra Deum peccato alicui consensu reeligis, non tibi quicquam omnia ista officiant, sed emundant potius, ac purgatorij ignis bonam partem leuant, maximisque gratiarum donis, perinde atque in igne aurum aptatur probaturque, te praeparant. O si iohumiliter ac cum tui abnegatione sustinere posses, haud dubium pater ille coelestis (quum sibi visum fuerit) citissime te liberaret, ac innumeris consolationibus per seipsum te exaturaret. Quis nouit quomodo modo profusissima dona sua tibi conferre decreuit Deus? Omnia tibi ad Deum viam sternerent, recta atque obliqua, modo tu ijs debite attendere, rectè uti, tacere ac sustinere velles. Ita suos semper exercet Deus, ac illi quibuscum agunt asperis verbis alijsque modis ipsos exercent, omnia eorum opera, hoc est, quicquid agunt vel omittunt, haud secus quam manifestariam insaniam & hypocrisim iudicant contemptuque habent. Penitus enim tam in suis, quam in aliorum oculis interire, adeoque nude & integre cum Christo sursum in cruce suspendi debent, ab omni prorsus fulcimento, ab omni quod vel ipsi sunt, vel habent, vt ne cubitum quidem latum proprii sibi referuent. Proinde sustine, relinque, fuge, tace, ac intus loquere Charissime Domine tu probe nosti quod praeter te spectem neminem. Si tu ipse bonus & purus fueris intus, alterius nequitia non solum tibi nihil nocere, sed ne appropinquare quidem poterit, modo tute eam ad te non atrahas, aut intra te assumas. Quapropter tace, sustine, ac supra te transire permittite, & mox grata intus tranquillitate perfrueris. Si exploratum tibi esset, quam incredibilia hinc enascantur bona aut ex quam immenso amore hanc tibi tribulationem immitat Deus, & quam oculescentiae huius virtute tribulationis spiritus ille nequam effugetur, mirum ni ad multatamiliaria cruci huic obuiam procurreret, ac vestigia pedum eorum, qui te tribulatione affecerunt, aut angustiae alicuius occasio fuerunt, procumbens exoscularetis. Postremo diem illum, quo nil aduersi esse passus, velut amissum depurades. Deus siquidem gratiam suam adeoque seipsum, non minus in tribulationibus, quam in venerando Eucharistiae sacramento largitur. Quisquis sub occultis illis iudicijs & voluntate Dei ita se sustinere ac temperare posset, quamdiu id Domino visum fuerit, siue vno anno, siue sexcentis, huic Deus per semetipsum respondere debet, adeoque penitus ipsum in se trahit, ac diuinitate sua aded totum eum hominem penetrat, vt in Dei unitate omnem suam perdat multipliciter, totusque deificetur, ac

Tentationes
haec quomodo
sustinean-
da.

Electi Dei
quae acriter
exerceantur.

Nequitiae a-
liorum quae
non nocent.

Tribulatio-
num occultarum
quam tribu-
ta utilitas.

In afflictio-
ne quam ve-
te Deus in-
ueniatur.

transformetur de claritate in claritatem tanquam à Domini spiritu, ut citius seipsum, quam talem hominem derelinquere posset Deus. Denique tanta gratia & lumine humilem illum purumque hominem interdum perfundit Deus, ut anima illius Deo ita fiat unita, ut si semetipsam contemplari posset, videret se in Deo plane nobilem atque præclaram omnia pariter in Deo cognitura. Quam igitur diuinam præsentiam spiritus perlentiscit, à seipso totus deficit, ac in purum nihilum suum descendens, omnium creaturarum se iudicat esse nequissimum. Vbi tantum lucis & veritatis percepit à Deo, ut quicquid Deus non est, sibi plane fiat molestum, Nam in spiritu tanta gignitur exultatio, ut eam gestibus quibusdam corpus indicare cogatur. Verùm id omnibus modis celare studens, in vera humilitate permaneat, nec in tantis istis Dei donis conquiescat, ne Deo factus ingratus, iuste ab eo deferatur.

*Quomodo omnia nude sunt accipienda
de manu Dei.*

CAPVT XXVIII.

Abnegatio
hominis ex-
citiu quod

Psal. 39
Accidentia
omnia nude
accipienda
de manu
Domini.

Hominis perfectè sibi abnegati exercitia atque obiectum in omnibus aliud est nihil, quam submersio ac interitus quidam tam insignis, quam omnium mediocorum. Minimum medium est cogitatio de creaturis, maximum propria voluntas. Proinde quamdiu inclinationem aut formidinem quandam ad vnum magis sentis quam ad aliud, siue de tempore id fuerit, siue æternitate, nondum perfectè tibi mortuus es. Quicquid intra te mutationem aliquam seu commotionem, errorè aut imaginationè excitare potest, id libera prorsus, interna ac eleuata mente pertransas & supergrediaris semper adnitens eleuatus esse supra omnem spem lucri, supra timorem damni, supra ocium & laborem, supra exaltationem & humiliationem, supra prospera & aduersa, confusionè & honorè solitudinem & distractionem, hoc est, supra omnia ea que tibi aliquo modo profluentè ascensum, & immensū amoris cursū in Deū impedire queant. Nil enim tibi nocere potest Deo propitio. nā is abundè sollicitus erit pro te. Ad hæc consequenda omnia tibi accidentia siue læta illa fuerint, siue tristia, nō à creatura aliqua, sed directè ab ipso Deo suscipias, oportet, cogitans quod ad supernaturalia dona sua te sic aptare velit Deus, quare actus ei gratijs te ipsū & omnia tua, ad æternā ipsius gloriā, holocaustū offeras, in ipsissimū Dei intimū pectus, vnde hæc tibi sunt profecta, ita tibi vicissim respondebit Deus ac nouæ gratiæ infusione obuiabit. Deū quoque in omnibus inuenies, in cunctis etiā creaturis Deū agnosces & diliges, atque omnes rursum in ipso, omnesque creaturas in summa sua dignitate, qua à Deo sunt profectæ & procreate accipies, ita tibi cælū & terra libri loco esse possunt. Quibuscumque etiā te adfecerit Deus, tu æquo animo feras. Quāobrem si quid forte tibi minus æquo fiat, aut iniuste, caue Deū in similes aut homines, quā umuis etiā indigne te tractet, expellant, turbent, cadant, derideant, minitentur aduersarij tui, non tamen iniuriā tibi factā putabis, neque alicuius rei culpā vel pusillā vel grandē in aliquè conicies, sed nude omnibus de manu Domini, qui tibi reuera hæc irrogat, acceptis reputabis id quod